

otthon felejtí a kapát, mint az egyszeri orosz kolhozparaszt, akinek gondja volt a párttagsági és szakszervezeti könyvecskére, sőt a vodkácskára is, – ezek nélkül soha nem ment ki a földre – de a kapácskát bizony otthon hagyta! S persze kint a szőlőben is lehet disputálni, cigarettázni vagy tereferélni! Más szóval a munka, ami sok verejtékkal jár, nem az egyetlen lehetséges választás. Lám, mégse olyan könnyű megválaszolni, hogy végül is ki teljesítette – ki teljesíti – az apa akaratát. S akkor nem is említettem még, hogy az apa lehet, hogy épp a lustábbik fiát szereti legjobban.

Fel tudjuk ezt fogni?

Forrás: Virtuális Plébánia

Október 5-én 21 órától Pilisjászfalun a kápolnában szentségimádást tartunk.

Mindem hónap 2. vasárnapján (így október 8-án is) a lazarista kápolnában görög katolikus szent liturgiát ünnepelek.

Októberben a hétköznapi szentmisék előtt fél órával rózsafüzért imádkozunk.

Miserend

Klotildliget:

október 1. vasárnap

ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra

Ez 18,25-28

Fil 2,1-11

Mt 21,28-32

október 5. csütörtök

18 óra

október 7. szombat

18 óra

október 8. vasárnap

ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra

Sir 24,23-31

Gal 4,4-7

Lk 1,26-28

Pilisjászfalu:

október 8. vasárnap

17 óra

Piliscsaba:

október 1. vasárnap

ünnepi szentmise	11 óra
------------------	--------

október 6. péntek

17 óra

október 7. szombat

17 óra

október 8. vasárnap

szlovák mise	9 óra
ünnepi szentmise	11 óra

Imaszándékunk:

a bér málkózókért

A
Klotildligeti
Római Katolikus
Egyházközség hírei

XIII. évf. 31. szám

2017. október 1.

**Ferenc pápa: Isten öröme teremtett minket,
ezért őrizniük kell reményünket!**

Az utóbbi időben a reményről beszélünk, de ma a remény ellenségeiről szeretnék elgondolkodni veletek együtt. Mert a reménynek vannak ellenségei: miként minden értéknek ezen a világon, a reménynek is megvannak a maga ellenségei.

Eszembe jutott Pandóra szelencéjének ősi mítosza: a szelence kinyitása rengeteg szerencsétlenséget zúdít a világ történelmére. De kevesen emlékeznek a történet végére, mely szerint van még csepp remény: miután minden baj kiáramlott már a szelencéből, egy pindurka kincs még ott maradt, hogy mintegy visszavágjon az egész, terjedőben lévő rossznak. Pandóra, a szelencét őrző nő utoljára veszi észre: görögül a neve elpisz, ami reményt jelent.

Ez a mítosz azt meséli el nekünk, miért annyira fontos a remény az emberiség számára. Nem igaz a mondás: „Amíg élek, remélek.” Hanem épp az ellentéte igaz: a remény az, ami fenntartja az életet, ami óvja, védi és élte. Ha az emberek nem ápolták volna a reményt,

ha nem támogatta volna őket ez az erény, akkor soha nem jöttek volna ki a barlangokból, és nem hagytak volna nyomot a világ történelmében. Ennél istenibb nem létezhet az ember szívében.

Egy francia költő – Charles Péguy – gyönyörű oldalakat hagyott ránk az reményről (vö. *A második erény misztériumának pitvara*). Költőien fogalmazza meg, hogy Isten nem annyira az emberek hitén csodálkozik, nem is annyira a szeretetükön, hanem az, ami leginkább ámulatba ejti, és amin leginkább meghatódik, az embereket éltető remény: „Hogy ezek a szegény gyerekek látják, mint folyik a világ – írja –, és azt hiszik, holnap jobban folyik majd.” A költő által használt kép eszünkbe juttatja a világunkban élő megannyi ember arcát – földművesekét, szegény munkásokét, jobb jövő reményében útnak induló migránsokét –, akik kitartóan küzdöttek a jelen sok nehézséggel, megpróbáltatással járó keserűségével, s mégis az a bizalom vezette őket, hogy

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
Megjelenik: minden vasárnap
2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Szilágyi Szabolcs
☎ (30) 611-1296
px.sacerdos@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

gyermekeiknek igazságosabb és örömtelibb életük lesz. Küzdöttek gyermekeikért, reménnyel telve küzdöttek.

A remény ad lökést annak, aki elindul, aki maga mögött hagyja otthonát, földjét, adott esetben családtagjait és rokonait – a migránsokra gondolok –, hogy jobb életet, önmagának és szeretteinek méltóbb megélhetést biztosító életet keressen. A remény ad lökést annak is, aki befogad: a vágy a találkozásra, egymás megismerésére, a beszélgetésre... A remény ad lökést „megosztani az utat”, mert az utat ketten járják: azok, akik a földünkre jönnek, és mi, akik elindulunk az ő szívük felé, hogy megértsük őket, megértjük kultúrájukat, nyelvüket. Kettesben járt út ez, de remény nélkül nem lehet megtenni ezt az utat. A remény ad lökést ahhoz, hogy megszűszuk az élet útját, miként a Karitászs ma kezdődő kampánya emlékeztet minket. Testvéreim, ne féljünk megosztani az utat! Ne féljünk! Ne féljünk megosztani a reményt!

A remény nem jóllakott embereknek való erény. Ez az oka annak, hogy öröktől fogva a szegények a remény első hordozói. Ebben az értelemben mondhatjuk, hogy a szegények és a koldusok a történelem főszereplői. Istennek ahhoz, hogy a világba léphessen, rájuk volt szüksége: József-re és Máriára, a betlehemi pásztorokra. Az első karácsonyéjjel egy alvó, sok megszerzett bizonyosság között pihenő világ volt. Az egyszerű emberek viszont rejtetten a jóság forradalmát készítették elő. Mindenben szegények

voltak – akadtak, akik kicsivel a megélhetési küszöb felett tengődtek –, de gazdagok voltak a világon létező legnagyobb értékben, vagyis a vágyban a változásra.

Előfordul, hogy szerencsétlenség az, ha az élet mindent megadott valakinek. Gondolatok csak egy olyan fiatalra, akinek sosem tanították meg a várakozás és a türelem erényét, akinek semmiért sem kellett megdolgoznia, aki gyorsan jutott előre, és húszévesen „már tudja, milyen a világ”; a legsúlyosabb ítélet sújtotta: az, hogy már nem vágyik semmire. Ez a legsúlyosabb ítélet. Bezárni az ajtót a vágyak, az álmok előtt. Fiatalnak tűnik, de az ősz már leszállt a szívére.

Ha üres a lelkünk, az a legnagyobb akadály a remény előtt. Senki sem gondolhatja, hogy ő nincs kitéve ennek a veszélynek, a reményellenes kísértés akkor is elérhet bennünket, amikor a keresztény élet útját járjuk. Az ókori szerzetesek a buzgóság legádázabb ellenségének tartották. A „dél ördögének” nevezték, mely derékba töri az elkötelezett életet, épp, mikor a nap magasan ragyog. Ez a kísértés akkor lep meg, amikor a legkevésbé váránk: a napok szürkévé és unalmassá válnak, úgy tűnik, semmilyen értékért nem érdemes tovább fáradozni. Ezt az állapotot akédiának (csüggedtség, csömör, kedvetlenség; *a szerk.*) hívják, amely belülről emészti fel az életet, és üres burokként hagyja hátra.

Amikor ez megtörténik, a keresztény tudja, hogy ezzel az állapottal meg kell küzdeni, sosem szabad beletörődve elfogadni. Isten öröme és boldogságra

teremtett minket, s nem arra, hogy búskomor gondolatokban fetrengjünk. Látjuk hát, miért fontos őrizni a szívünket, ellenállni a boldogtalanság kísértéseinek, amelyek biztosan nem Istentől származnak. Amikor pedig erőink kimerülőben vannak, és a szorongás elleni küzdelem különösen nehéz, mindig folyamodhatunk Jézus nevéhez. Ismételgethetjük azt az egyszerű imát, amelynek nyomait ott találjuk az evangéliumokban, és amely számos keresztény lelkiségi hagyomány sarokkövévé vált: „Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!”
Szép imádság: „Uram, Jézus Krisztus,

élő Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!” Ez egy reményt adó ima, mert általa ahhoz fordulok, aki ki tudja tárnai a kapukat, meg tudja oldani a problémákat, és segít, hogy elöretekintsek, megnyitja előttem a remény távlatát. Testvéreim, nem kell egyedül küzdenünk a csüggedés ellen! Ha Jézus legyőzte a világot, akkor képes legyőzni bennünk mindazt, ami ellenáll a jónak. Ha Isten velünk, akkor senki sem fogja elrabolni tőlünk azt az erényt, amelyre feltétlenül szükségünk van az élethez. Senki sem fogja elrabolni tőlünk a reményt! Haladjunk tovább!

Forrás: Magyar Kurír

Ki teljesíti az Atya akaratát?

Jó emlékezni arra, hogy ez a történet a múlt heti – nagy vitát keltő – példabeszéd párja, és hogy mindkettő Isten országának sajátos logikájáról szól. Könnyen belebonyolódunk azonban saját ellentmondásainkba, ha a mindennapi élet, s főleg, ha a közgondolkodás keretében értelmezzük. Mégis elsőnek kezdjük talán a történetet, mint valós eseményt értelmezni: ahogy egy tanár, ahogy egy bíró, ahogy egy mérnök stb. tenné.

A két fiú egy embernek volt a fia, magyarán testvérek voltak. Amiből ha nem is kényszerítően, de az esetek többségében mégis az következik, hogy azonos nevelést kaptak. S persze minden gyakorló szülő tudja – a gyakorlott meg még inkább – hogy bizony nincs két egyforma gyerek. A sokgyermekes be is helyettesítheti sorra

gyermekeit a történetbe, és elmélázhat: melyik hogyan viselkedne? Eljátszhatjuk persze a szerepet úgy is: én és testvérem hogyan válaszoltunk volna egykor az apai kérésre? Mert persze nem csak két variáns lehetséges: van, aki azt mondja, Nincs kedvem!, s nem is megy ki. Van, aki azt mondja, Szívesen, uram! – s megy is. Ők kimaradtak a történetből. Szeretnénk, ha mi a mintafiúk lennénk? Azok is vagyunk? S az Úr szőlőjébe – hogy továbbvigyük a történetet Isten országába – hányan mennek el kapálni azok közül, akiket meghívtak? Minden második? Ez lenne a történet, mai szemmel nézve, nagyon is jó aránya. Az egyházmegyei szeminárium vezetői és a szerzetesrendek újoncmesterei még számtalan variánssal tudnák gazdagítani a példát! Van aki, ugye ki is megy a szőlőbe, de